

Slovenska ambasadorka v gozdarstvu

»Z gozdom prijateljujem že od nekdaj. Starša sta bila speleologa, tako da smo veliko časa preživel po kraških gozdovih. Medtem, ko sta starša raziskovala jame, sem jaz raziskovala gozdne prebivalce, se skrivala za podrtimi bukvami in oprezala za življenjem okrog sebe. Ko sem odrasla me je pot zanesla v IT vode in sem bila brez zelene sreče vse do starosti poznih tridesetih let, ko sem se ponovno vrnila v gozd.

Tokrat kot upravljavka večje gozdne posesti. Kmalu sem ugotovila, da si gozd zasluži izobražen kader in sem postala inženirka gozdarstva in lovstva ter se podala še med zeleno bratovščino.

Gozda nikakor ne dojemam kot nekaj, s čimer upravljamo, temveč kot veličasten prostor v katerem najde svojo srečo velika družina živega in neživega. Da sem lahko tudi jaz majhen del tega kraljestva, dojemam kot nenadejano srečo in hkrati tudi obveznost, da se z vsemi močmi potrudim za njegovo dolgoročno dobrobit. Če že sam nima možnosti govora in zavzemanja za svoj obstoj, nas mora biti vsaj nekaj, ki ga poskušamo razumeti in se boriti zanj v času naraščanja človeške populacije in njihovih potreb.

Če kje, se spleča iskati somišljenike in soborce v mladih rodovih. Ne samo, da so nabiti z energijo, pred njimi je še skoraj vsa karierna pot. Tako sem se začela vključevati v izobraževalni sistem. Hodim po šolah in poskušam učence in dijake navdušiti za katerega izmed mnogih, zanimivih in raznovrstnih gozdarskih poklicev. Poleti vodim otroke, ki letujejo v počitniških kolonijah, po gozdu in jim odstiram tančice gozdne proizvodnje, tegob, ki jih organizmi prenašajo zaradi podnebnih sprememb, čarov dreves in grmovij ter divjadi in velikih zveri. V majhnem obsegu ur na lokalni srednji gozdarski šoli poučujem dendrologijo. V vse svoje stike z mladimi vnašam še vse tisto, zaradi česar upam in si želim, da bodo bodoče gozdarke in gozdarji gledali na zeleno dušo našega planeta kar se da široko in empatično. Sem sodijo tudi pogovori o prepoznavanju svojih prednosti in omejitev, s spolom pogojenih razlik. Kako združevati vloge, ki nam jih prinaša biologija, naše želje in poklic, ni enostavno vprašanje. Vendar smo hitro enotni, da je v spoštovanju, razumevanju, dobrih medsebojnih odnosih in nenazadnje v gozdni sprostivni moč.

V čast in ponos mi je, da sem lahko ambasadorka v gozdarstvu.«

MARIJA JAKOPIN

Upravljavka večje gozdne posesti